

A fából faragott királyfi

Filmünk *Bartók Béla* és *Balázs Béla* táncjátékának
meséje alapján készült

Kiadja
a Magyar Diafilmgyártó Vállalat
Budapest

1. Címkocka
2. Valamikor réges-rég, messze, nagyon messze három domb emelkedett. Az egyikén magasodó kastélyban a királykisasszony élt, a másik dombon a királyfi vára állott.
3. A középső dombon a titokzatos Szürke Tündér uralkodott. Arcát soha senki nem látta: szürke fátyol takarta el. Ő azonban mindent látott és mindent tudott.
4. Azt is látta, hogy a királykisasszony a csupavirág domboldalon táncolt, kergetőzött a tarka pillangókkal. A szép királylány társ után vágyakozott, mert nem volt senkije sem ezen a világon.
5. Kinyíltott a túlsó vár kapuja, és kilépett rajta a királyfi. Göndörödő aranyhaján korona, széles vállán bíborpalást, a paláston tarisznya és a kezében bot volt. Vándorútra készült.
6. — Óh, a királyfinak nem szabad a királykisasszonnyal találkoznia! Ezt nem engedhetem meg! — szólt a mindent látó Szürke Tündér. Varázslatos gyorsasággal a királykisasszony előtt termett, és hazaparancsolta.
7. A királyfit sem eresztette egy tapodtat sem tovább. Két karját szürke fátyolként eléje tárta. Nem akarta, hogy akár egy pillantást is vethessen a királykisasszonyra.
8. De elkésett! A királyfi észrevette a palotába vissza-induló királykisasszonyt. Ilyen csodálatosan szép lányt még soha nem látott, s egyszeribe beleszeretett.
9. Futott is volna utána. Át a kék patakon. Át a kőhídon. De a Szürke Tündér megtiltotta. — Nekem nem parancsolsz! Enyém lesz a királykisasszony! Félre az utamból! — kiáltotta haragosan a királyfi.

10. De mi történt? A Szürke Tündér bűvös köröket rajzolt karjaival. A fák előbb jobbra, majd balra hajoltak, és gallyaikat a királyfinak szegezték.

11. A királyfi azonban nem ijedt meg. Hiába zengett ijesztően az erdő, hiába riasztották a boszorkányok: áthatolt az áthatolhatatlan erdőn.

12. Már ott is állt a kék patak kőhídja előtt. Nagyot dobbant a szíve! Most feljut a királykisasszonyhoz! A Szürke Tündér azonban egy bűvös mozdulattal felemelte a kőhidat.

13. A királyfi visszariadt. De csak egy pillanatra, aztán felnézett a palotára. Ott van a csodálatos királykisasszony! Megy, őhózzá, viszi a szíve. Ám a Szürke Tündér bűvös mozdulatára magas hullámokat vetett a kék patak.

14. A királyfit nem törte meg a varázs. Ha már nem tud feljutni, akkor majd lecsalogatja a királykisasszonyt. Vándorbotjára tette aranykoronáját, és a magasba emelte, hogy a rokkájára hajló királykisasszony is lássa.

15. A királykisasszony észre is vette, de azért csak tovább pergette orsóját. Ekkor a királyfi a botra húzta a bíborpalástot is. Ezt már inkább megnézte a királykisasszony.

16. Ez azonban még mindig kevés volt ahhoz, hogy lecsalogassa palotájából. — Jobban tudtára kell adnom, hogy én itt várom — gondolta a királyfi. Már cselekedett is: levágott egy hatalmas ágat...

17. ...és a fából egy királyfi alakját kezdte kifaragni. Ha majd megmutatja a bábut a királykisasszonynak, bizonyára lejön hozzá. Tudni fogja, hogy ő várja itt lent, a kastély alatt, a kék patak partján.

18. Aranyhaját levágta, majd ráfésülte a bábura, utána meg rányomta aranykoronáját is. Olyan lett a bábu, mintha királyfi volna. Amikor a királylány meglátta, örömeiben felkiáltott: — Jaj, de szép! Jaj, de szép! Az enyém lesz!

19. Jött is rohanvást a királykisasszony. Amikor a királyfi meglátta, szíve megtelt szerelmes boldogsággal: — Végre, végre itt vagy, én szép királykisasszonyom! — szólt hozzá.

20. A királykisasszony azonban nem őt, hanem a bábút választotta: annak korona van a fején. A Szürke Tündér csak erre várt. Szinte láthatatlanul lebegett elő, és bűvöletével életet varázsolt a fából faragott bábuba.

21. — Jöjj, szép királyfi, jöjj, táncolj velem! — lelkesedett a királykisasszony. És egyre táncolt, csak táncolt a fából faragott királyfival.

22. A királykisasszony csupán az aranykoronát meg az aranyhaját látta. A bíborpalást lobogása is megszédítette. Azt már nem hallotta, hogy recseg, ropog a fából faragott királyfi minden porcikája.

23. Kéz a kézben táncoltak el messze, a virágos réten túlra...

24. A kopasz, a koronátlan, a palásttalan királyfi pedig szomorúan nézett maga elé. Szívébe mintha tövist szúrtak volna. Nehéz sötétségként nehezedett rá a bábunat.

25. Hirtelen a Szürke Tündér lépett elő az erdőből. Szürke fátyla szinte világított. Hízelegve, cirógatva táncolta körül a szomorú királyfit, meg is simogatta...

26. ...majd megfogta a kezét. A királyfi úgy érezte, hogy egyszeriben elmúlt szívének minden fájdalma. A varázslat országába indultak.

27. Amint megérkeztek, a tündérek a királyfit trónusra ültették. Bíborpalástot borítottak rá, virágkehelyből emelték ki gyönyörű aranyhaját, aranykoronával ékesítették fejét. A mindenek felett uralkodó Szürke Tündér parancsolta így.

28. És megérkezett a királykisasszony is. Óh, jaj! Kétségbeesetten biztatta táncra a párját. De hasztalan rancigálta, cibálta. Majd úgy ellökte magától, hogy a fából faragott királyfi darabokra tört.

29. Ekkor felpillantott, és azt látta, hogy ott fent, a virágos dombon tündöklük az igazi. Otthagyta a szét-tört fabábut, az aranykoronás királyfihoz szaladt.

30. A királyfi, amikor észrevette a királykisasszonyt, a szívéhez kapott. Aztán elfordult tőle, és csak ennyit mondott: — Korona, palást, aranyhaj kell neked? Menj vissza cifra bábudhoz, nekem nem kellesz!

31. Futtában a királykisasszony az élettelen bábuba botlott. Csak akkor döbbsent rá, hogy kit szeretett. Most már mindent megbánt. Eldobta aranykoronáját. Szegény és csúnya akart lenni, mert nem kellett az igazi királyfinak.

32. Amikor a királyfi észrevette, hogy a királykisasszony már nem hiú, nem gőgös, hanem őszinte és szerető szívű teremtes, lelépett a trónusról, és megbocsátóan nyújtotta felé a kezét.

33. A Szürke Tündér azonban közéjük állt. Hasztalan jajveszékelt, hasztalan rajzolt bűvös köröket a levegőbe: varázslata megtört.

34. A királyfi palástjával betakarta a királykisaszszonyt. — Most megalázkodtál — mondta neki —, és olyan vagy, mint egy szegény pásztorlány. Így szeretlek. Maradj ilyen, amíg élünk.

35. Így talált egymásra a királyfi és a királykisaszszony. Rögvest elindultak a királyfi várába, hogy ott még nagyon sokáig éljenek boldogságban.

VÉGE

*

Forgatókönyv: *Ják Sándor*

Rajzolta: *Boromisza Zsolt*

Szerkesztette: *Dr. Mizser Lajos*

Diafilm hny. 8136 — 300 pld. F. k.: Gergely Róbert